

AKATALPA

Ağustos 2019 - Sayı 236

Aylık Şiir ve Eleştiri Dergisi

ISSN 1305 - 7685

M. Utku YEŞİLÖZ

ŞİİRLER

BEYAZZAMBAK, KARANİLÜFER

Elli bir yerinden eksildi
beyaz zambak.

Geçen yıl bu zamanlarda
artık sesi duyulmuyor kara nilüferin
ağustos bahçivani
toprağa gömülürken elli birinde
nilüferi bastırmış olsa gerek sol göğsüne.

Gece yeni günü ne zaman çağırırsa bu ölü kıyıya
ağzında taşıdığı yakamozla konuşurdu iç deniz:
“benden daha da derin
çiçekli mezarlıkları vardır yaşanmamış sevgilerin”.

Denize doğru alçalırken martı sesleri
doğan gün gecenin karnına başını yasladı
çiçekli mezarı çoktan kazılmış bir sevgiyi duymak için.

Vakit ilerlemekte şimdi ve birleşir birleşmez
ışıl ışıl, dokunaklı, çoğu muazzam olan çiçek gölgeleri
topraktan silinip yeniden çizildi.

SEN ORADA AÇMIŞSIN

Belli ki sen de benim gibi gizlenmişsin
saçları tel tel öpmeye koyulur dalları
bu kayışın, bu sızılı zeytin
onları nereye sakladın?

Eski ellerle yaklaşıp tanıdık bil
iri gözlerin hep onu hatırlatır bana
güldün mü o, sırtından gördüm mü çokça seni
söylemeliyim.

Uzun uçmak için kanat çırpıp kuşlar
gözlerim bir yandan seni arar bir yandan havayı
gerçekte hiç olmayacak bir şey oldu
son sözünü topladı elma ağacı
ama işte toprak kara, çatlak sesleri
ellerimi hep yakagelir sana dokunmak.

Şimdi bile sorularla karşıladım
onu oradan oraya uçarken hafif
adını her duyuşumda merak bulutları
kim bilir karşılaşırsız bir kıvrım
sen orada açmış nisan
ben burada burçak baharı.

!!!!!!....

Yahu, şiirin, şiir denebilen şeylerin bu kadar
pespayeleştiğini, vıcık vıcık duygusallaştığını, ortamalı
olduğunu, ortalama değil ortamalı, ayağa düştüğünü, hazır
şeyleri söylemeye çalıştığını bilmiyordum.

Çünkü bizim dergiye bu derecede yerlerde sürüneni
gelmiyor. Arada bir gelecek gibi olsa da ilk birkaç satırdan
sonrasını okumayı bıraktığımdan fark etmiyormuşum demek
ki.

Niye bu kadar şoktayım? Adamcağızın bilmem kaçınıcı
kitabıymış bu!

Ve herkes de övüyor. İçlerinde ortalama şairler de var
övenlerin. Hepsine bakmadım, belki şairler de vardır.

Ve anladım: Ne pahasına olursa olsun Akatalpa'nın
sürmesi gerekiyor! Bu sadece şiir-edebiyat değil, bir insanlık
görevi.

-R. D. (Facebook sayfasından, 20.07.2019)

küçük İSKENDER

(İstanbul, 28 Mayıs 1964 - İstanbul, 3 Temmuz 2019)

Şiirimizin büyüklerinden değerli şair yazar kardeşimiz küçük
İskender'i sonsuzluğa uğurladık. Eserleri ışığımız olsun...

- Akatalpa

Gülçin Yağmur Akbulut, Hüseyin Alemdar, Hakan Çamurcu,
R. D., Bedros Dağlıyan, Ahmet Şerif Doğan, Oresay Özgür
Doğan, Mustafa Dursun, Eyüp Ekinci, Osman Serhat Erkekli,
Nihan Işıker, Ozan Kaçar, Abbas Karakaya, Mahir Karayazı,
Beytullah Kılıç, Nevzat Konşer, Fahrettin Koyuncu, Dilek
Kurt, Sezgin Öndersever, Ozan Öztepe, Hüseyin Peker,
Mehmet Rüzgar, Muharrem Sönmez, Turgut Tan, Şerif
Temurtaş, Hakan Unutmaz, M. Utku Yeşilöz, Ümit Yıldırım.

2019'A ÜÇÜNCÜ IŞIKLAR

Hüseyin PEKER

küçük İskender'i bir anı olarak bırakmak varmış dünyada.

Yakında ölenlere bakıyorum da; Hüseyin Atabaş, Refik Durbaş, Enver Ercan, Gülten Akın ve Küçük İskender, Ahmet Oktay hiç ölmemiş gibiler. Yani biz yaşayan şair dostları, ölüme teslim etmedik.. Acaba Cemal Süreya, Turgut Uyar, Behçet Necatigil, Melih Cevdet Anday ve Ece Ayhan da da böyle mi oldu? Yoksa o zaman daha gençtik de, ölümlerini hissetmedik mi? Hesapları eksik mi yaptık? Şimdiki ölümler daha yoğun etkiler bırakıyor. Belki olay bizdeki gelişmelerle ilgili. Giden, öncesinin üstüne birikiyor. Hani Turgut Uyar'ın 'Ölülerimiz Toplanacaktır' demesini unutmak olası değil. Evet, K. İskender de ölmedi. Bir süre daha aramızda yaşatılacak. Orası böyle. Öyle kalıcı deyişlere imza attı ki; dizeleriyle, şiirleriyle bir süre daha aramızda. İzin istedik sanki. Bu ölümü ona yakıştıramadık.

'Gerisin geri o papatşaları toplarken öldüm

İnsan zaten uykuya davetkar, huya zalimce kapalı'

k. İskender, hep ölümler uykusu arasında benzerlik kurmuştur. Bunun birazı ölümü sevimli kılmakla ilgili elbet. Birazı da, ölüm çirkin ve kaybolma tarafına kılıf. Uykusu da geç diyor şairimiz. Ölümü uzat yani..

Ölümünden sonra, bir çok şaire bir soluk uydurma bahanesi yarattı. Çok kişi onun hakkında şiir dolu sözlerle konuştu. Zaten, şiir dışında hiçbir şeyle buluşmak istemezdi; genç dostları da bunu bildi, hissetti.

'Yüzerek

Ruhumuzu ömrümüzden

Anca saatler sonra çıktık adaya

Gemi sabaha karşı battı

Şimdi adadayız--Geceye sığınan balıklar misali

Büyük bir şölen için cesetlerimizi topluyor neşeyle ahali'

k. İskender, yaşamakla ölmek arasındaki dengede hep tetikte durdu. Ne ölümü unuttu. Ne yaşamada olup biten hırğürü. Onu şiirde önemli kılan da çok renkli bir ebem kuşağı gibi şiirinde; her türlü gürültüden biçim yaratması. Onda olmayan şey yoktu. Kelimeler arasında bir cambaz gibi zıplamasını çok iyi öğrenmişti ve öğretiyordu da. Hani üstüne bir K. İskender daha çıkması uzun yıllar alacak, belki yarattığı imgesel örtüyle ortaya döktüğü şiir yelpazesi uzun yıllar korunacak.

'**Hüseyin Ferhad** Kitabı' Hatay Büyükşehir Belediyesi'nin Faris Kuseyri'ye hazırlattığı, 2018 Altın Defne Ödülü sahibi Hüseyin Ferhad'dan derlenmiş yazı ve görüşlerden, anılardan oluşan keyifli bir yapıt. Antalya Altın Portakal Ödülünün ertelenmesiyle (2019 sonunda yenilenmesi bekleniyor) Hatay'da verilen Altın Defne ödülü, bazen genç yapıtlara, bazen yörenin önem arz eden şairlerine verilerek ilerliyor. 2015 de Enver Ercan, 2016 da Sabahattin Yalkın, 2017 de Nihat Özdal' a verilen ödülü, 2018 de Hüseyin Ferhad aldı. Ve sözünü ettiğim kitap 412 sayfalık mükemmel hazırlanmış bir yapıt olarak okurla buluşturuldu.

Yapıttan bazı satırları buraya aktarmak istedim:

'H.Ferhad daha 1982'deki ilk şiirleriyle kendisini zamandaşı, kuşakdaşı şairlerden özenle ayırmasını bilen bir şair: sözcük dağarcığıyla, sesiyle. Bir şairin kimliğini, kişiliğini yapan şey de bunlar değilse nedir?

Üstelik Ferhad bu kendine özgü sesi bulmaya, bu özgün kişiliği ortaya koymaya çalışırken hiçbir şeyle sınırlamaz kendini, tersine bütün sınırları yıkarak alabildiğine geniş bir coğrafyaya, tarihe, dile yerleşir.'

Mehmet H. Doğan'ın 2000 yılında *Kitap-lık* dergisinde yayımladığı yukarıdaki satırlar, belki Ferhad'ın şiirde yapmak istediklerinin kısa bir özeti. Apayrı bir dil, ayrıksı bir coğrafya ve tarih. Şamanizmle varılan bir buluşma. Özel bir dünyaya vardır kimlik.

'Yayınladığı ilk şiirinden bu yana, karar sesini bulana değin şarki kalmakta direnen, insanlık hallerinden ateşlenen evrensel temaları yüklenip gezindiği şiirin doğuda uzanan topraklarını hiç terk etmeyen, kendisi de şiiri bizzat yaşayan, şaman bir barbar olduğu için'

Erkan Karakiraz'ın bu ayrıştırması da, kitaba gelen ilginç aktarımlardan. Hüseyin Ferhad şiiri okumak özel bir gezintidir. Belki Amanos dağlarından kopardığı gerçek süzgecinden yansıtıyor, dünyanın başına geleceği şairimiz. Geçmiş derken, geleceği kasteden bir mercekle olan biteni ufalayarak..

Yozgat'ın Sorgun ilçesine bağlı Bahadın adlı ilerici kasabasında 1958 yılında doğan, ilk şiirini büyük dedesi Aşık İbrahim'e özenerek yazmaya başlamış olan **Haydar Eroğlu**'nun 'HAYIQ'ler' kitabı da son ilgi çeken yapıtlardan günümüzde. 2019 yılı Oğuz Tansel Şiir Ödülü alan yapıtta, ilk dikkati çeken Halk Şiiri tarzında yazılmış olması. Bir ucuyla Murabba, Şarkı ve Rubai tarzlarını hatırlatan gidişi var kitaptaki dörtlüklerin.. Yer yer toplumsal taşlamaları da içeren, Ömer Hayyam'ı da hatırlatan bir yanı saklı şiirlerin.. Bizde Neyzen Tevfik'ten Şair Eşref'e, dahası Nazım Hikmet ve Yahya Kemal'e uzanan çizgide çok denenmiş halk şiiri türü bu örnekler.

Kitabın arka kapağında, Yunus Emre, Kaygusuz Abdal, Kul Himmet, Nesimi, Aşık Veysel'le de yakınlık kuran bir şiire çalıştığını söylüyor şair. Bektaşî mezhepliğin inceliğinden düşünsel izdüşümler yarattığını da ekliyor.

'olmayan olmuş dünyaya tekrar geldin tut ki!'

Bu dizeden ve kitapta derinleşme adına varılan son noktaları içeren deyişlere uzanan birimlerden de anlayacağımız üzere, çok katmanlı anlam yaratmaya eklenmiş dizeler ve dörtlükler..

Kitaba adını veren (HAYIQ'ler) deyişle de, bir yanıla kısa tutulan şiir örgüsünden, haiku'ya benzer bir ada dönüşmüş. Bir ucuyla şairin adı olan Haydar'ın böyle bir biçime dönüştürülmüş hali..

"akşamdaaan akşama 'milli içki'dir rakımız"

Benzetmesi de Ömer Hayyam'a yakın bırakılan bir bulgu. Şairin 'Neyin var ki bağışlayacak adından başka' bulgusu da, özündeki derinliği ve bilgeliği ifade ediyor. Tanrıyla sık sık yüzleşen şiirlerde uyak olayı, bazen alt alta dört dizede, bazen de aralara serpiştirilmiş ikişer dizede sınırlanmış.

H. Eroğlu'nun şiirde derdi, dünyanın, hayatın özümüze bağlı bir yakasında eleştirisini yapmak, dünyaya özülle kavuşmak.

Doyumluk hayatımıza bir misal gibi Haydar Eroğlu'nun şiirleri.

Çıktı!

Hasır Lokantası

öykü

Hüseyin Peker

Manos Kitap, İstanbul, Haziran 2019, 64 s.

KİEV SİMONA VE ALİCE SUSKUSU

Alice...

Yorgun metallerin sırtında indim Kiev'e
-yıl iki bin on yedi, aylardan aralık
günlerden muamma-

Kar taneleri gökyüzünden düşerken birbirine çarpıp
kırılıyordu
Soğuk sözcüğünün buzdan heykeli ayakta karşıladı

Üşümüyorum

-üşümek ki, bir millet yangında kül olurken ellerini uzatıp
ısınmakmış-

Isınmak adına, ilk gördüğüm ateşe
Loş, kırmızı ışıkların altına uzandım
- Musalla rahatlığında
Yanık ten ve mum kokularının sargıladığı
Dokuz metrelik tütsü dumanına

-anlaşılamayan öz dillerden anlaşılabilir ortak dile frekans
ayarı-

Dünyanın sesi kısılıyor örtülünce kapılar ve pencereler
Öyle yorgun, öyle bezgin ruh getirdim ki
Kesilse bedeni duymaz ince ince
Kayıp cennet durağı şizofrenin

Yumuşacık yağ damlaları dökülüyor bakirenin gözlerinden
Bakir toprak bedenimin çorak sırtlarına
Kadifeden ayaklarıyla karınca sürüsü yürümeye başlıyor
Ayak parmaklarının bitim yerinden, kulak arkasında
dokunulmamış yerlere

Eskimo sakinliğinde karşılıyorum ateşi
İsmi kulaklarıma çınlanıyor
Kulak zarımdan, kalp zarıma açılan bir yolculuk
“alis... lis... is... sss...”

Üzerimde yüzyıllık kunduz uykusuzluğu
Cennetin eşliğinden girmek üzere iken uyuyakalıyorum
Hücrelerim -tüm organlar dâhil- şaşakalıyor
Doktorların röntgenlerde göremediğı içimin sızısı susuyor

Teşekkür ediyorum

-sesim çıktı mı, çıkmadı mı bilemiyorum-

Kulağımın içine bir cümle bırakıyor Alis
Ömrümün geri kalanına haciz koyuyor
Kayıp çocukluğun parkında uykumdan uyandırıyor beni
Solda duran salıncak boş, yan salıncakta
Alis oturuyor

Alis oturuyor
Tahterevallinin karşı oturduğunda

SON DÜĞÜM

Düş dokuyan âşıklardık biz
Son düğümü hiç düşünmeden
Birbirinin içine kök salan
Damarları birbirinin teninde yol alan yüzyıllar boyunca

Mezopotamya'nın büyüğü, sert rüzgârına binip gelendin sen
Ve ben
Ulah'tan gece gelen bir ulaktım
Tersinden yazılmıştı cümlelerimiz
Bundandır diyordun kadersizliğimiz
Lambadan çıkamayan bir cinin lanetiyle
İnledi duvarlar
Kapandı kapı
Açılmayan pencerenin önünde sen
Kaç mevsim bekledin
Gözyaşların ben neredeysem orada yağdı
Ve ben hiç unutmadım

Kelebek hevesinde yaşıyorum anı
İçimden köprüler geçiyor trenlere, istasyonlar biniyor duran
kalbime
“Carpe diem” çiçeği uzatıyor bir bukle dilenci
Çiçeği alıp, toprağa uzatıyorum
Alis onu içine saklıyor
Ve dikili bir çiçeğim oluyor hayatta

Alis heykeltraşa giyiniyor
Yüzümün hatlarını ölçüyor elleriyle ve dudaklarıyla
Tapu kadastrodan gelmiş
Adım adım bedenimde parmak uçlarıyla geziniyor
Dokunulmadık yer bizim değıldir düsturu ile

Kayık yalnızlığında limana terk edilmişliğimi unutturuyor
bana
Yanık kentler yeniden inşa ediyor
Müteahhitler hırsız kovalıyor arsız arsız
Bu şehrin altın anahtarını kendi ellerimle teslim ediyorum
Gassallar senin kadar sevemeyecek beni Alis
Tebessümüne bıraktığın, izlerinden anladım
Sana arzı soyundum da geldim

Yüzümü dönmemi istedin, döndüm kâinat kanadı
Bir martı simit attı insanlığa
Kemiklerini gömdükleri yerden çıkardı köpekler
Ve kediler kumlarını silkeledi ayaklarından
Sana yüzümü dönmek ince bir sızı
Gözlerine takılıp kalmak ömrün harcırahı
Alis tut ki o an öldüm, beni dizlerine göm
Mırıldan Ukrayna ezgilerini bandura telinde
Ve uyut kucağında uykusuz çocuğu

Şimdi uyanma vakti, Alis dürt karıncalanan hayatımı.

Yedideki Sekiz:

KÜÇÜK İSKENDER

Hüseyin ALEMDAR

T. S. Eliot da umrumda değil Hasan Hüseyin de; umrumda olan tek şey şiir, şairler de değil. Değil mi ki küçük İskender yok, tanrılar yok, vefa yok, Lucifer'in iki üvey kardeşi de artık yok, saflık yok, sapıklık yok, ışıltılı sadelik yok, Azra yok, Azâzil yok; Allah ve Azrail var maalesef! Ölümle ve acıtıcı kötülükler sayesinde temmuz en yaralı ay oldu; "Nisan, ayların en zalimi"dir deme bana, artık hiç gencömrüm kalmadı, hiçbir ölüme inanmam artık! Hasan Hüseyin yaşım bile temmuza kırgın, devrime küs. Ne Hasan'ım ne Hüseyin; kim "Hüseyin!" dese dönüp bakmıyorum da zaten. Ah! "bir oğlum olacak adı temmuz/uykusuz/korkusuz/beter mi beter/ben beynimi satarak yaşıyorum/o benden proleter"* dizeleriyle başlayan bir şiiri artık bir daha okumam, okuyamam! Artık kendim dahil hiçbir aya, anıya saklanamam. Dünyaya ve şiire bir değil üç defa daha gelsem asla bir daha evlenmem, evlenemem. Birkaç kızım daha olur belki ama oğlum olmaz asla! Hayatın ses siyahına ve çıplak adaklara tören bıçağı saplayan küçük İskender de artık yoksa yaşama kim inanır, intihar kararı ölümlere kim inanır, yenilgilere yengilere kim inanır, şiirin hasına kim inanır, kendine yara olmaya, nihilizme ve nevrozizme kim inanır!

1

Temmuzda "büyük ölmek" diyerek ölüm bahsini burada kapatalım İskender. Söz, ölüncüye kadar 2 Temmuz'u da 3 Temmuz'u da asla unutmayacağım; hatta ve hatta 28 Mayıs'ı da; kalbi ikizler olan hiçbir şeyi unutmaz, bu vesileyle ölümsüzlük adına iyi ki doğdun. Bende birkaç yaşın daha var bu arada: Alp Krizi yaşın, yirmiŞapril yaşın, pek tabii ki Güzel Annemin Hayal Gücü yaşın. Ah, ölüm bahsini kapatır kapatmaz Hallac-ı Mansur'un dünya sözü gelip vefa ve incelikler defterimin tam ortasına oturdu işte: Enel hak! Konformist, nevrozik, postmodern şiirlerin dahil senin her şiirin bir isyan ve başkaldırı şiiriydi aslında. Sarmal kurgu, vurgulu tekrarlar, zincirleme izlekler bile senin şiirinde hep iyi durdu. Kurduğun her şiir, montaj ve dublaj kurgusuyla yazdığın her dize (ki sen mısra demeyi yeğledin) yıka yontula, yıka yapıla nasıl da kavileşirdi, sen bile şaşırırdın. Ben ki Papağana Silah Çekme'ye kadar nerdeyse her şiirine kirveydim senin ah be İskender, şiir nedir, şiirlerle sinmiş arkadaşlık nedir iyi bilirim. Sonra, nasıl oldu neden oldu bilmedik Hacı Taşan bozlağı fonunda Rimbaud-Verlaine silahlarımız ateş aldı; neyse ki birileri ölse de ikimiz de hayatta kaldık. Futbol bilgimizin şiirle örtüşen kardeşliğinden olacak; seninle çok güzel, acı katmerli, ofansın da ofansı nice günlerimiz oldu. Küskünlüklerimiz artık devre ve defter dışı olsun, seni hâlâ çok sevdiğimi işte buraya yazdım: Sensiz geçen günlerimde olduğu gibi, bundan sonrasında da seni ve şiirini (tabii ki her şeye rağmen insan yanını) çok seven kalbim sürekli defans hâlinde olacak, bil istedim. Bende en özel kitabın elbette ki Güzel Annemin Hayal Gücü hâlâ; ataerkil düzeni "sıkışık makas" ve şık salvolarla yıkmanın şiirdeki karşılığı her şiirine "güzel anne" olmasıyla mümkündür biraz da. Yaratıcı ve yıkıcı olmak ki babanın reddidir ilk etapta. Günah-sevap perendeleriyle modernizm ile postmodernizm çokkatmanlı göğüne yelken açarak, senin gibi "uç" bir şairin annesine kitap adaması da tuhaf bir duygu doğrusu. Seni ve kalbini ilkin o kitapta yakaladım, seni oradan başlayarak daha çok sevdim. Anneden başlayarak ve hızla uzaklaşarak yalnız ve bir başına ölmelerimiz Ne Çok: "Seni ne çok kedi tırmalamış anne/camlara baktım orda mısın hâlâ/dün akşam haydutlar bıçaklamış bir karanfil/kaçamamış vurmuşlar ölmemiş

solmuş/seni ne çok iğfal etmişler anne/her yerin delik deşik/ağlayışın bile yamuk yumuk/bakışların kısık/ve bilhassa değişik/ne çok isyanlanmışım ne çok gitmişim meğer/bağırdıkça etlenmiş sesim/etlendikçe sesim, kanamış elmas lime lime/seni ne çok öldürmüşler anne/beni ne çok dövmüşler/artık evlenelim anne hayata karşı/ve gel, beraber kaybedelim bu mor savaşı//benimle birlikte intihar et anne!"** Kara, mor ve lacivert tüm savaşların ki hayata ve yaşama dairdi. Neyse ki hepsinden çok ve daha iyi yenilerek gepegenç yengilerle çıktın. Naaşallah!

Sen gittin demeye içim el vermiyor. Eksik defterlerin, yarım ve hiç başlamamış filmlerin, pırlanta bakışlı performans ve matinerlerin üzerime gelir diye korkuyorum. Buna çekinik ve çelişik yenilgi de, çok korkuyorum İskender! Sen gittin gideli Yeşilçam yanım biraz Orhon Murat Arıburnu sanki, İstanbul'u yeni görmüş ikinci gençliğim zarif ve fotr şapkalı, hayatım ise aşk ve asansör korkusu nedense! Elbette biliyorum, gittiğimiz yoldan gelen ne kadar yalnızlık var hepimizin. Varsın gençliğim artık benim olmasın, kalan ömrümde bir gençliğim daha olursa, FM Âşıkları filmine nihayet başlamış ve Oktay Rifat ve Perçemli Sokak şiirleri tadında İstiklâl Caddesi'nde, seninle son bir kez yürümek isterim: Nasılsa, "bir kül bırakarak geçti mevsimlerim!"*** dizesindeki cennet-cehennem arası ne kadar rulo hâlinde gençlik yalanı ve yâd var bir film şeridi gibi sanki hepsini yaşadım. Sayende!

2

Ah be İskender! İyi ki de şehirlere batıp dağlara yaslanarakta şiire tutunduk seninle. Gerçi sen şehirlere ait oldun daha çok, metale ve underground mekânlara. Gizli, gizemli ve aşikâr iki taşran oldu sadece: Dicle ile Fırat tadında, ağır roman'la bilenmiş ve adı upuzun derinlik Dolapdere renginde güneydoğu. Ordan ve oralardan bile ne güzel beslendin. Sonrasında Ağır Roman filmografine "cuk" diye oturdu. Keşke dallama sinemacılarımızın suyuna gidip oralardan Türkiye'nin Pasolini'si, Fassbinder'i olmanın kapısını ardına kadar aralaysaydın. Yine de benden daha çok sinemaya ait oldun, bu bile sana yeter. Dağlar mı!? Ben Beyoğlu'nda bile dağlara ait gibi yaşadım; sanki yedi sokak yetmiş adımda 'Dağ' filminin yönetmeni Yılmaz Güney'i aradım; kâh buldum kâh yitirdim; ne acı! Dağlar ki boğum boğum ağrısıdır insanın İskender; ömrümü anlarken aslında şiiri de sinemayı da anladım sayende. Küçük Ağrı'dan büyük Ağrı'ya, Muş kuzeyinden Muşgüneyi Dağları'na, Allahüekber Dağları'ndan Canik-ül Allah'a; Kürtçeden Çerkezceye, Kurmanciden Lazcaya, Azericeden Ermeniceye ana dilleriyle susup aynı dili konuşmalı dağlar; şehirde bile! Dağları ve içimdeki Ferhad'ı anladığımdandır belki dağlarımızdan biri oldu bana Hüseyindağı. Dağlar ki, höyük altında gömülü şehirlerimizdir, düşümüzdür, binlerce yıldır yaşamakta olan aşklarımızdır. Şirin gibi sarp, Leylâ gibi engin, Aslı gibi dik; gibi Ferhad, gibi Mecnûn, gibi Kerem... Gibi ve ile edatı ve edası iyi ki de Türkiye atlası içim ve ömrüm. "Aylardan nisan, kemik unudur insan" dedim durdum ya tutunamayan şair-sinemacı kimliğimle; hep kaybeden olsam da bun ve bulanık aşk hâlimi hep sevdim, her zaman memnun kaldım yarım dizelerimin, bitmemiş filmlerim olmasından, sensiz hiç ağlamadım! Mağrur ve dağınık ağlamalarından sadece şiir ve Yeşilçam sorumludur. İyi ki de vefa ve incelik vakti dükkânında şiir ve sinema tadında Orhon Murat Arıburnu'nu tanıdım, seni tanıdım. Vefa vakti bir şiiri sustuğumda kırkımda bir kekemeydim. Zarıflığı, nezaketi, gizli jönlüğü, insan olmayı biraz da ondan ve senden öğrendim. Artık içimi elleme, ağlayabilirim. İçime bakmayı, nankörlere bile ayna tutmayı önce Orhon Murat Arıburnu'ndan, sonra da senden öğrendim: "Nankörler/Son sevgililer"**** Sahi, aylardan ne nisan ne de kemik unu insan! Temmuz artık en

yaralı ayım benim, oyuncak ayım değil, film bobini gibi acı ve keder ayım. Ey gitmişler, ey nısyan insanları, orda mısınız!?

İçimi bir şiire, Yeşilçam aksanlı bir film setine götürür gibiyim ah be İskender, Orhon Murat Arıburnu gitti gideli ne şiir ne Yeşilçam hiçbir şey benim değil! İçimin ve ömrümün hebâ oluşu sanma ki sadece aşktan; arzu ve istekler oldukça, Arzu dahil her kadın, ömrümün düşük kare nişan ve nikâh kavşağı. Kabul, nisan unutmaya ayıydı çokça da zalimdi. Peki İskender, temmuza bundan böyle nasıl ve hangi kalple saklanabilirim ki Hüseyindağı hâlimle!? Arzu ederseniz yerlerimizi değiştirelim mi! Nasılsa değil Nâzım Hikmet, Orhon Murat Arıburnu da dönmez bir daha İskender! Senin dönüp dönmeyeceğin de şüpheli.

3

Temmuz ve Azrail aynı anda puştluğunu yapmışsa aylara ve meleklerle ne derim ah be İskender! Sen ki, sekiz-on katlı evleri ve intiharı çok sevsen de bahçeli, kedili ve cinli evlerde yaşamayı seçtin nedense. Yaşça senden büyüklerden ölçülü tebsümler kazansan da akranlarından ve yaşıtın şairlerden tatlı kıskançlıklar, çatallı çekememezlikler, imrenişler, aşağılamalar, yoksaymalar, jestler ve yaftalamalar ödünçlesen de çok kısa zamanda kendin oldun; tavrınla-duruşunla, tavınl-personanla: Dinç, yepyeni yeniyetme, yenilgilerle yenilenme jönü... Dahası anarşist, narsist, sapık, sevecen ve sevici, postmodernist, kalkık yakalı devrimci, nihilist, kendini bilir-bilmez, bir kuşak havasında Beat Kuşağı'nın ta kendisi. Daha neler neler! Ah be İskender, hayattayken çok insanın olsa da dostul çok azdı; sen gittikten sonra binlerce dostun, sevenin olacak, sen bile şaşıracaksın, orda; ne sevin ne üzül buna! Bu arada, çok yazmak ve tekrara düşmek anlamında yer yer eleştiri oklarının (ki bu konuda bazen benim de dost kamalarım da saplandı sana, bağışla) hedefi olsan da iyi ki de yazdın, hep yazdın, çok yazdın. Bazen o kadar çok yazdın ki, günlük ve düzyazılarının içinde nice güçlü şiir ve dizeler harlandı ki sen bile şaşırıydın, üzüldün (örnek dersin: Cangüncem); kimi şiir kitaplarından ise Flu'es'a on basacak roman-anlatı tarzında en az iki-üç gizli başyapıt çıkardı (örnek mi, Papağana Silah Çekme, Periler Ölürken Özur Diler, Bir Çift Siyah Deri Eldiven); n'olur çok fazla üzülme, üzülüşüne de üzülürüm inan. Şimdi şunu diyeceksin biliyorum: Ah be Hüseyin! İnanır mısın, ölümün ve intiharın elinden çaldıklarım kâr kaldı bana, defterlerimin yarısını bile dolduramadım. Üzülme be İskender, şimdi bir Yeşilçam melodramı olur, gençliğine ve defterlerine en az senin kadar üzülürüm. N'olur beni bırakma!

Bugün günlerden şiir ve sinema, aylardan kanamalı temmuz ve çokça küçük İskender. Hatırlamak herkesin gençliğidir ya; buraya kadar kalbime ve ellerime bakarak geldim sevgili İskender, gençliğime ve kalbime bakmalarım ki büsbütün k'ân!

Yinelemekte yarar var mı bilmiyorum, birer çift naz ve günah sözü gibi mor ve kara hayat: "Gözlerin/öptüşürken/birer şakayık kol düğmesi//Ve cansız ağzında alev alan âciz ıslık/bir yavru köpeği çağırır gibi/bağışlanılmak için//yıllar önce köyünde ölen!"***** En son görüştüğümüzde jilet filan taşıyıyordun, sol bileğindeki bu donmuş kan neyin kanı İskender!? Ah, De Gülüm, de be kanka!

Sol elin sol bileğin demişken, o elin hikâyesi biraz da senin trajik tretman otobiyoğrafın demektir: Hiç değilse orda, babanı bul ve ona iyi bak. Sakın ha, sol elini çükünün üzerinde gezdirmeye, azap meleklerini bile çileden çıkarırsın! Sağ elle yazan solakların bir dâhi olduğunu babamdan duymuştum. Aramızda kalsın, sen o dâhilerin hem ilki hem sonuncusuydun. Bileklerine iyi bak sevgili İskender, kendine de!

4

Dedin/dedim duydum, civangir ve şahcihan sözlerle: "ter içinde uyandım ben sana/topuklarım göğsünde tıknaz güllere

bükülmüş/dirseklerim senden uzanıyor sarsılıyor boşlukta/bir uçaklar düşüyor seviştığımız yatağa/bir uçaklar havalanıyor sen savrulduğunca yatakta/sonra kalkıp iniyoruz merdivenlerden/topluyoruz çözülen hislerimizi"***** Hislerin, hislerimiz ki histen çok haz, hayal gücü be İskender. Her şey ilk gibi son güldüğü tabiri. Şehirsiz ve şiirsiz yaşlarım senden daha çok olsa da, şiirdeki şehirlerle ve travmatik şiirlerle büyüdüm; cam ve can kırığı aşk ve yalnızlıklar edindim senden de. Değil mi ki sonsuzluğa ve sonsuz boşluğa dökülecek bizden sonra kanın şelalesi. Defterlerimiz ve yâdımız ki kan ile güldü be İskender; "gülü sevmek için menekşeden neden nefret etmeliyim ki" sözü elbette bana ait değil. Ömrümüzün üçte ikisi değilse de ara duraklarımızın en az üçü şiir tadında kan ve gül!

Değil mi ki sen gittin gideli gözlerim yüzüme sığmıyor, kalbim de. İçim şehirli orman ve itfaiyesiz yangın. Sen gittin gideli herkesin herkesi unutmaya niyetli var; Erotika'n ve delifişek tüm poetikaların sayesinde, şiirimiz yaşadıkça seni unutmaya kimsenin gücü yetmez ah be İskender! Gidersem, seni bir tek ben unuturum belki, bağışla!

5

Az çok ben de bilirim ahşky, erotika ve poetika denen bilimi. Öyle ya, şairinsan çok şey öğrenir zamandan ve uzamdan, yaşıtlarından ve akranı olan hayattan sevgili İskender. Şiir ve hayat ki alın ile şakak arasında beliren küçük sevinçler toplamıdır çoğun, gecenin tenhalığına düşen iki beyaz leke. Ah be İskender, elli beşimizde bile yirmili yaşlarımız ki bazen "oğul" diye bağırır anlamayız, otuzlu yaşlarımız ise anlar anlatamaz, kırklı yaşlarımız ise anlayıp da anlatamamanın yasıdır; insan git gide azalır ellisinden sonra. Sakın ha, orda bile azalma! Ölümü son bir kez daha yenersek, kalırsak ya da kalabilirsek şiir sayesinde kalırız hayatta. Bundan böyle on üçüncü bir ay ekledim şiir defterlerime: can cana cam cama Cangüncem ayı; can ve cam kırıkları da batsa içimize kanımız akmayacak! Ece Ayhan dedim, Orhon Murat Arıburnu dedim, İlhan Berk dedim, en çok da şiir-sinema dedim. Eksik ve eski geceler, yarım ve yalabık şiirler ki nisan ayında nısyan, temmuz ayında tereddüt biraz da. Ah! İçe ve tine sokula sokula elinden tutsak da günler ve geceler bitip tükenmekte işte. Sen gittin gideli gündüzüne bıçak saplı her gece Pulp Fiction ve ve Zozi biraz da. Ağır Roman üflenen hiçbir Beyoğlu, Dolapdere, Tophane sokağı maalesef tekin değil İskender!

Şimdi içime Hüseyindağı'nı delen sesimle seslensem de nâfile: "Siz ne zaman gittiniz allahaşkına yani ne zaman!"--Sahi, aylardan ne nisan ne nısyan, bıçakla orta yerinden kesilmiş son ve yaralı temmuz işte! Yarım ve unutulmuş şiirler kadar diri ve canlı olsak da nâfile. Varsın nisan ayı kemik unundan yapılma nısyan olsun, temmuz büsbütün kan; değil mi ki unutulmalar ve kandan yapılma kalp şehri insan ve bu şehir! Kalp hatırlamanın incelikler şehriyse, ölüm necedir kalp kitabımda arkadaş nişanı: İşte şiirin ve unutuşun teniyle kuruladım gölgesini sözlerin, şiirlerin; ne kadar gençliğim var şiirlerle yaşıt. Nısyan rengi gülüşler geliştirdim gülüşlerden, bundan böyle artık üzgün, üzülmüş olmayacağım, kırgın da; değil mi ki öptüm onardım ayların en zalimini, yaralı temmuzu, kendimi. Her unutuşa, her nısyana, her temmuza bundan böyle kalp şehri küçük İskender diyeceğim artık. Bir kez daha geceye çıktım: Ömrüme, beni kadınlara sorma diye bağırdım!

Heyhat, Paris kalp şehrine kaç kilometre mesafede, unutuşun ve gidemeyişlerin şiir şehri kaç rakım, kalbin şiirden yapılma başşehri kaç cadde, kaç sokak, kaç izbe!? Ah, küçük İskender'den sonra Paris bile nısyan! Sakın ola Arzu Okay dâhil hiçbir kadın duymasın!

6

Ah be İskender, birer riyâ'ziye metni defterlere ve kendine yaptıkların! Sayende; düşsel, görsel ve sözel söylemler özgür ve

SON WALİZ*

Küçük İskender'e

Yürüdedururum
bana yolcu deyin
ilk sağanakta

Başo

Taşımaz artık yazlar
dağdan akan su sesini
Son dizeler öpüyor
Eski bahar neşesini

Ah kararsız gök
Rüzgârın üfördüğü yaprak
Nereye gittiğini bilmeyen

Şimdi kutsal bir hazırlık var
Sonsuzluğu çağıran yaza
Elindeki rakı kadehi
mavi dalgalı kıyıya son serenat

Kıştan kalan natürmort belki bu gözler
İyi bak!
Duvar da gölge gibi uzuyor işte
son nefes

Hantal ve sakil değil
onca şiir
onca kitap
ve paragraflara sığmayan

Bir de dostları var bilinmeyen
yüzlerinde camii kubbesinden sızan
bir yaz yağmuru İstanbul'un
dünden yarına dinmeyen

yaşamı ölümden öğrendik biz
yalnızlığı da
sakladık gül dizelerimize
gülerken hepimiz
hiç bulamadınız ya
ortalık hep giz
benimse elimde yetenekli biz
vuruyorum boyuna safta duranlara

ah İsa;
bir nedeni olmalı kurtarılmamanın
ölense sadece insan yanın

Hiç kimseden geldik Hû
Hiçbir yere gideriz Nû
Her şey zahir
Her şey batın
İpsiz kuyunun, sonu sükûnet

Hayat:
Kısa kestiğimiz cüz
Elimizdeki son waliz*

özgün dizelerle vücut bularak modern Türk şiirinin şık ve köklü skalası oldu, iyi de oldu. Her şiirinin düğümler ata ata uçlara vardığına çoğu zaman sen bile şaşırıydın. Yarın günlerden ne şubat ne 14 Şubat, şubatin 13'ü ise hiç değil. Kırgınlıklar galası hiç değil; kinim ve kırgınlıkların ne aylara ne yıllara faydası var. Şimdi sen, kış ya da yaz ortasında öyle bir şiirle çıkagelirsin ki İlhan Berk bile mevsimlerin çarpışmasına ağız dolusu kahkaha atar; şiir, ölüme ve ölümsüzlüğe bile meydan okur gibi hayatta kalmak değil midir!? Söyle Berk usta, pardon İskender; önce sözlüklere sonra kitaplara baktım: Sesler de yaşamış mıdır!? İkiniz de bilin istedim; kitaplar ve kitaplardaki günler hatırına yıllar geçtikçe şiir daha bir yara içimde. Sahi, "ölüm" sözcüğü yasaktı hani İskender, müezzinden önce uyanmak şiire başlamaktı hani! Yarama ve şiirime tütün ve tuz bastım işte: "Ben ölümü eskittim, geliyorum"7 sözü gibi gepgeç kalabilsek keşke.

Keşke iyi ve şık gül hiç ölmesek, Ağzının gönderine çek beni aşk ve ölümsüzlük!

7

Yarın ve çokşimdi; çifte alev kaç gençliğim var, çileli-çilesiz ne kadar ömrüm varsa yeni ve yarım kalmış şiirlerime ve düzyazılarıma ait olacak Cangüncem tadında. Kalbim de içim de her mayıs ve her temmuzda yeni ve yarım kalmış şiirler yaşım, delikanlı çağı yasım olacak. Sayende ah be İskender, şiir ve sinema aşk ve ölüm aksanlı ikili acz taşım!

N'olur aşka, k'Alp krizlerine ve Erotika'lara sonsuz inandır da ölüme inandırma beni İskender. Başta Ben Ölüsem, Bir Ayrılığın Anatomisi, Sacrifice ve Paris olmak üzere birçok şiirin modern Türk şiirinin kalbi, nabızı. Susma, konuş: orda mısın!?

∞

Yazın ve şiirin tam ortasında işte bir infilak ve sonbahar pıhtısı. Şiir dahil sonsuz çürük eflatun zaman ve her şey. Modern-postmodern Türk şiirinin gönderine küçük İskender'i sonsuzluğun yerçekim gücü olarak çekin ve düğümleyin. Hayatı da şiiri de sözümona hem düğündü hem düğüm. Ölüm bile çözemez onu.

Dedim ya hem düğündü hem düğüm o: Hayta ve hatalı sollama. Aşk ile komünizm dahil birçok şey şıkKaza içinde çarpıştı. Hayat çarpı filinta yıkıcılık, aşk çarpı komünizm, eşittir intihar! İmza: küçük İskender!

*) Hasan Hüseyin Korkmazgil

***) k. İskender, Güzel Annemin Hayal Gücü, Sunuşşiir, Hera, Temmuz 1996

*****) Oktay Rifat

*****) Orhon Murat Arıburnu

******) k. İskender, Bir Çift Siyah Deri Eldiven, Adam, Ocak 2000

******) k. İskender, Erotika, Adam, Kasım 1991

7) İlhan Berk

Beyoğlu, 22 Temmuz 2019

Çıktı!

Bir Vefa Kitabı & Osman Serhat Erkekli Kitapçığı

deneme -inceleme

Yeprem Türk

Kuruluş Dergisi Yayınları, İstanbul, Temmuz 2019, 70 s.

Fahrettin KOYUNCU

BEKLER DURURUM BU SABIR NEDEN?

Aşkın korkak hali benimki
Suyun bulanık hali
Kahvenin acı derdin yeni
Kırmızının en karanfil hali yani

Kalbin kırık hali benimki
Yolcunun yorgun hali
Gitmenin zor kalmanın durgun
Gökyüzünün en şimşek hali yani

Sözün en mızrak hali benimki
Sevginin gücenik hali
Kışın eski baharın kokusuz
Düşlerin en karabasan hali yani

Şiirin en kekre hali benimki
Erincin bozuk hali
Yaşamının en kuytu hali yani

Bekler dururum da bu sabır neden

Sezgin ÖNDERSEVER

TUTMAYAN DIKIŞ

kimseye çıkmayan sokaklarda
zamanın koluna giriyor bir kelebek
yarın bilinmez, tükenir birisinde
eksilen ömrün bitişiğinde,
herkes kendi sıratını geçer önce
geçmiş vardır elleri yanmışın
sönmüş külleri eşelemekten bıkmaz
sonra yorgun düşüp anlar;
herkes böyle beklerken,
kimsenin gelemeyeceğini

höyükleşir insan bir göçüğe bakarak
yıkılmış şehirlerin ağırlığından

beklemek dedim
hep ince bir hastalık

birinde sökülürken,
ötekinde durmadan dikilen

Elli beş kışlık yalnızlık
kırk yıllık şi'r

Yazı tüketmeden diyorum; kesmeli
artık keresteleri
şiir götüyle gülüyor

İstanbul, 5 Temmuz 2019

Mahir KARAYAZI

TUZ GIBI

IV

“saatlerce Nato ’yu dinledim, Chor Javon ’u”

döndüm
(suyu anlattım sana
ateşin dediğini
aldım sana geldim
savaşın ortasında çocuk olmanın biçimsizliğini
ellerimi, avuçlarımla uyumunu yanaklarına
gecenin sesini, sokak lambasının altında kedinin oturuşunu
daha fazla satış için çarpınan şirketleri
işsiz kalmayı düşünmeyi
bir sigara daha yakmayı
sonra bakmayı uzaklara deniz kenarında
avuç içimle dokunduğum durgun suları
taşın değiştiğini, kanın süzülüp gittiğini
gülün kırmısını, bülbülün üzüldüğünü
aldım sana
geldim
geceyi geçeli çok
ağrıları yırtıp atalı çok
sana bakalı, nehirleri öpeli
oldu
merdiveni eksikmiş hayatın
boşu'na yuvarlanmamışız dibine
cehennem dibine dibine gecenin
karanlığını aldım sana
geldim
belki
sesiydim yaprağa değen rüzgârın
annesinin memesini emen bir hayvanın açılmaması
gözleriydim
onu aldım
sana geldim)
gün doğuyor
hazırlan gidelim

Nihan İŞIKER

KÖPRÜNÜN ORTASINDA

-göktaşını inandırmış kendini yıldız olduğuna-
yıldızların kaderinde parlamak
göktaşının içinde düşmek var

yıldız düşerse kıyamet kopar
düşen taşın etkisi hacmi kadar...

ŞAİRLER ÖLÜRKEN ÖZÜR DİLER

Hakan UNUTMAZ

İlhan Berk öldüğünde lise sona geçmiş bir yaz tatili amelesiydim. Bozkırın ortasında, elimde kürekle aldım iğneli şairin ölüm haberini. Edebiyat öğretmenimin söyleminden dolayı cumhuriyet dönemi Türk şiirine, doğal olarak da İkinci Yeni'ye mesafeli olduğumdan haberden çok da etkilenmedim. Kulak geçiği...

Fazıl Hüsnü Dağlarca, doğum günümde öldü. 15 Ekim. Pastasız, ruhsuz, mumsuz... Şiire yavaş yavaş bulaşmışlığım... Sessiz sedasız dizeler mırıldandım Ses Bayrağı'ndan.

Bursa'da bir sahaftan tanesi yarım liraya onlarca şiir kitabı aldım. Kitaplardan biri beni çok etkiledi: Süha Tuğtepe – Yüzler ve Zarflar. Koyu yeşil kapağın karnında saklanmış dizeleri tam sindirecekken Süha Tuğtepe öldü. Üniversite sınavından yeni çıkmıştım. Edebiyat sorularının hepsini doğru cevapladım ama sorularda şiirin sesi yoktu. Sınavı hazırlayan kurum, şairin yakın zamanda öleceğini bilse onunla ilgili bir "asıl anlatılmak istenen nedir?" köklü kurşun atar mıydı? Sanmıyorum. Bir daha da Bursa'ya yolum düşmedi. Yeşili şiirime pek sokmadım.

Seyhan Erözçelik'in ölüm haberini aldığımında bursumun tamamını sermayesi yaptığım az tirajlı dergimin yeni sayısını matbaadan sırtlayıp eve taşıyordum. Birkaç arkadaşı delilik edip cenazeye katılmaya yeltendik. Otobüs paramız çıkışmadı. Muğla'dan İstanbul'a otostop da göze alınacak gibi değildi. Fakültenin önündeki otumsularda sabahleyin "Kır Ağrı" nemlenmiş miydi, bilemedik.

Periler Ölürken Özür Diler... Lise kütüphanesinden çaldığım ilk kitaplardan biridir. Kapağında kanat tüyleri yer yer eprilmiş çizim. İlk baskılardan, kare şeklinde, sayfalarının çoğu kesimde ayrılmamış. İskender'in, bilinen adıyla küçük İskender'in düşüyle tanışmam bu kitap sayesinde oldu. O zamanki şiir dünyasını bu ismin alt üst etmekte olduğundan haberim yoktu. Beni alt üst etmesi yeterliydi. Etti de. Bütün dizelerimizi ona göre kurmaya başladık. İmgelerimizi yaratırken onun gözlükleri ardından bakmaya çalıştık. Ortalıkta onlarca küçük "küçük İskender"ler dolandı durdu.

Bir şairi "büyüklük" kategorisinde değerlendirirken önemli ölçütlerden birinin şairin etki alanı olduğunu düşünüyorum. Bu etki alanından kastım kendi dönemi ve sonrası şairlerdir. Nabi büyük şairdir, etkisi sarayın görkeminden aşar; Nâzım Hikmet büyük şairdir, kim bilir kaç saklı defterde taklit edilmiş ama devlet korkusundan taklitleri açığa çıkamamıştır; Orhan Veli büyük şairdir, sayesinde nice isim şiirine nasırı sokmaya çalışmıştır; Ece Ayhan büyük şairdir, yol kenarlarında biriken zambak köklerini koklamaya çalışarak yeni kelimeler yaratma amacındaki çoğu gencin orta ikilere lanet yağdırmasına yol açmıştır. Her ne kadar 80 kuşağı gözüke de özellikle 90'lı yılların ikinci yarısında (medya gelişiminin yardımını da göz ardı edemeyiz) dillere dolanmıştır küçük İskender. Teknolojiye geçiş çağında ülkenin ruhunu saran bohemliğin şiir ayağını (Sanatın her alanında bu sarım rahatlıkla hissedilebilir. O yılların yerli filmlerinin birkaçını bile izlemek bunu hissetmek için yeterlidir.) temsil eden en önemli isimlerden biridir kendisi. İskender'in etki alanı o

kadar güçlü bir çemberdir ki çıkışından yıllar geçmesine rağmen hâlâ bu etki sürmektedir.

Kentin şiirini yazar küçük İskender. Kent derken rezidansların değil kot farkı altında kalmış bodrum katlarının, kıyıya biriken yosun ve plastik leşlerinin, teli kopmuş gitarla Kadıköy Sound'u yaşatmaya çalışan deri montluların, o kentin içinde kendisiyle savaşıyor insanların şiirini yazar. Martı ağlayınca çocukları intihar ettirir, Ortadoğu'nun mahremine Boğaz'dan tecavüz ettirir, yağmur ölümlerini denizden çıkartıp günü napalmla patlatır. Kısacası kursakta kan ve kin biriktirir. Belki de bu yüzden çok sevilmiştir şair. İnsanların, kendilerinin dile getiremedikleri cümleleri bir sestem duyması onları etkilemiştir.

Genç şairlerin en büyük düşlerinden biri ilk şiirlerini büyük(!) dergilerde yayımlatmaktır. Bu uğurda küçük İskender'e çok iş düşmüştür. Nice ismin (ben dâhil) ilk karalamalarını ölünceye kadar sıkılmadan, dikkatlice incelemiş ve onlara yol göstermeye çalışmıştır. Şair egosunun evine uğramadığı isimlerden biridir o. Hakkı, gök yırtan dağdır.

2017 yılının ilkyazında İzmir'de yaptığımız bir şiir etkinliği sonrası kendisiyle Bodrum'a doğru yola çıktık. İlk defa bu kadar mutlu gördüm İskender'i. Cihangir'in bodrumlarından kalkıp gençliğinde âşık olduğu Bodrum'a kavuşmuştu. Özendiğini dile getirdim; yanımda şair arkadaşım Vedat Araz. "Saçmalama," dedi, "tüm hayatımı şiirden kazanıyorum ben. Sigortası, emekliliği yok. Kolay değil." Tam bir şair olduğunu o zaman iyice kavradım. Şairlik çoğumuzun yan mesleği idi. Aslında öğretmendik, doktorduk, Bağ-Kur emeklisiydik, taşeron işçiydik... "Bir de yazamıyorum Bodrum'da. İlhan Berk'in son zamanlarına benzer... Nejat gibi, Nejat İşler gibi maçlara falan gidiyoruz. Burası harika!"

Periler Ölürken Özür Diler kitabının bendeki baskısını aradığını duyurmuştu İskender. Duygusalılık yapmadım, hemen gönderdim. Anında teşekkür telefonu geldi kendisinden. "Kusura bakma," dedi. Ayrıca "Ulaş'ın doğumunu kutlayamadık. Hastalık, biliyorsun. Senin arka kapak yazısını da yollamayı unutmuşum. Hiç de hatırlatmıyorsun." Derman İskender, küçük İskender, benden özür diledi. İki aya varmadan da sabah vakti aldım ölüm haberini. Birkaç kare fotoğrafımız kaldı geriye. Yüzlerce dize, bir arka kapak yazısı, onlarca dumanlı gülüş... Türk şiiri, son uçlarından birini kaybetti. İskender, şiire iltica etti.

Çıktı!

Kadim Bursa (Osmanlı Fethine Değın Bursa ve Çevresinin Tarihi)

inceleme

Alper Can

Sentez Yayıncılık, Bursa, Ocak 2017, 222 s.

Gülçin Yağmur AKBULUT

YASAKLI KAPILAR

Gökyüzünün bahçesinden
gönlüme savrulan su
dil bilmez şadırvanın
kıvıltılar okyanusu

Selamı bahtiyarlığım
bir yaz yürüyor yüreğime
yasaklı kapılardan
ellerine dokunamadığım

O hangi derinlikte
inip de çıkamadığım
yüzünü gördüğüm halde
izini bulamadığım

Çölünde bir vaha gizli
delice rüzgârın önünde
aşk bahçeme savrulan
kumun neminden anlıyorum

Damlanın içindeki girdap
bana yağmuru anlatma
yeter ısladığım, artık yeter
bir çınarın göğsünde
sonsuzca uyumak istiyorum

Nevzat KONŞER

MAVİ ATLAR KOROSU

-eşim, oğlum, kızım ve kendim için-

Suyun bir nefesi var Reyhan, rüzgârın elleri
dağları delerek gelmesi bundandır mavi atların
gönlüm geniş vadiler gibi inan ki sığmıyor gündüze
güllerin koynundan bakınca her şey bülbül
su nasıl da öksürüyor taşların ardından!

Suyun bir derdi var Emir, ormanın harfleri
çocukların hayallerini yağmurlar ıslatır en güzel
eskitir kendince bütün soru işaretlerini
bir manolya gibi en sessiz harfleriyken hayatın
konar içimize yeni doğan gökyüzü

Suyun bir hevesi var Zeynep, ovanın gözleri
kızıl bir perde gibi titremesi bundandır gelinciklerin
düşümlerinin, incirlerin hafifçe esnemesi
ve kozanın dönüşmesi birden nihavende
her şey aynı öykünün karakteridir çünkü evrende

Suyun bir ateşi var bencileyin, yanmak su gibi
tenin tünellerinde sele kapıldığımız doğrudur
kıvılcımın en zayıf şeyleri süratle yok ettiği de
kalbindeki ateşle yaklaşmak zebildir başka bir kalbe
çünkü hüsn-ü aşk bir afettir en derinlerde

bana suyun ruhunu verin solduğum yerde!

Abbas KARAKAYA

GÖÇ EDEN KOMŞUM

Soyunda, sicilinde Ermenilik yok
Ne Alevi ne de Kürt
Ezidi de değil, Çingene de
Aslında hiçbir etnik kimliği yok
Kalbi buranın çamurundan,
Cihangir doğumlu
Annesi Yenikapı'dan

Sorsan hayallerini,
Sessizlik içinde bir koru
Kemiklerini ısıtsın diye biraz güneş
Tekme yemeden geçireceği bir gün

Sokaktan korkuyor artık
Alay, itilip kakılma, gözaltı...
Örgüt üyeliğinden tutuklanır belki
Belki zehirleyecek belediye bir gece

Almanya'ya çamaşırcı gidecek
Bu yaşta kimse çocuk baktırmaz ona
Başvurusunu ben yolladım
Giriş katı komşum kaplumbağanın
Sağ arka ayağı aksıyor
Gözlerinde katarakt başlangıcı

Umarım alır çalışma vizesi
İşildağı gözüne tutmaz
Alman vize kurulu

Turgut TAN

BİR İSTANBUL AKŞAMI

Eylül geldi sonbahar başladı,
Amaan gene mi sonbahar!
Yalnızlığımın baş başayım
Napıcaz bakalım?

Sigaranın külü uzamış küllükte
Yoksa nasıl geçirilir bu akşamlar
En çok kendisini bu ay'da
Bitmiş aşklar hissettirir

Acılı ve güzel yalnızlıklar,
Avuç içlerini yanağımıza dayadığımız
Bir başınıza olununca
Herkesin kendisine olan hatıralar

Yeşil renkli,
Gözbebekleri pembe tomurcuk
Akları bulutlar beyazlığı
Bakışlar yakamoz pırıldıkları..

Akşamüstü günleri
Bitmiş sevilere güvenliği içinde
Rüzgârları..

GÜLTEKİN EMRE’NİN ŞİİRİNDE MEKÂN

Ümit YILDIRIM

Deluze, *Edebiyat ve Yaşam*¹ adlı makalesinde “Şairler, şiirlerinde yalnızca kendi öykülerini anlatmazlar. Gerçi herkesin hayat öyküsü, önemlidir ama şiir, öykü, roman kısaca sanat kişinin yaşadıklarının toplamı değildir. Sanatçının ürettikleri, ancak şiir öznesinde benzerlerini estetik biçimde dile getirebildiği ölçüde sanat kapsamına girer. Sanatçılar, yaşadıkları acıları, sevinçleri, umutları, hayal kırıklıklarını ‘bir halkı çağırmak’ için kullanırlar. Halkını var edemeyen ses, yitip gider oysa sanatçılar var olmak için üretirler. Bunun için dilde yeni kompozisyonlar dener, dili varyasyona uğratar, dili ve kendini sınır tanımama bağlamında yersiz yurtsuz ederler” diyerek sanata ve sanatçıya bakış açımızı derinleştirir.

Gültekin Emre’nin şiiri, gurbet, yalnızlık, gece, geçmiş, anne, aşk, erotizm, doğa, umut, yol, yolculuk... gibi izleklerle kuruludur ancak onun şiirlerindeki uzam ve onun arkasındaki psikoloji üzerinde bugüne dek pek durulmadı. Sanatsal yapıt, yalnızca sanatçının özyaşamının dile getirilmesi değil, daha çok estetik bir kaygının öne çıkarılması ile ilgilidir. Bu nedenle sanat yapıtı üzerindeki değerlendirmeler sanatçının kendisiyle ilgili olmaktan çok, sanatsal yapıtın estetik yönüne ilişkin olacaktır.

“balkon”

Kafesinden kurtulan modern insan, ev mimarisine balkonu eklemesinin üzerinden çok geçmeden şairler, balkonların önünde sevgiliye serenat² yaptılar, 1950’den sonraysa onu ya “ölümün cesur körfezi”³ olarak ya da mezar kadar yalnızlık ekilen bir uzam olarak görmeye başladılar.

Ev, Gültekin Emre’nin şiirinde daha çok anne ile ilişkilidir. Her ne kadar sevgili (eş) ile yaşanan bir mekân olsa da orada ‘anne’nin gölgesi de yer alır. Psikanaliz ‘ev’i ve ‘oda’yı anne karnı ile ilişkilendirmiştir. Ev için ‘anne’ diyebiliyorsak çıkıntı olan ‘balkon’ hamile kadının karnına karşılık gelebilir. Belki de içerisi ile dışarısının diyalektiğinden söz edilmeli burada. Gültekin Emre’nin, “Sen beni orada, odalarda, salonlarda, balkonlarda öp” dediği balkon, bütün gün çalışan kentli insanın, küçücük yaşam alanı olmakla beraber iletişimsizliğin, yalnızlığın, seyretmenin, hayatı ıskalamanın, beklemenin de yeridir.

Gültekin Emre’de, “Balkon deyip geçmemeli / Kapalı kutu değil zindan sanki”, “Sen gidince rüzgârın gölgesi kaldı balkonda” diyen Gültekin Emre’de balkon neredeyse bütün bir hayattır:

Sevincini yaşamasını bilmeyenlerin (galip gelmiş bir maç sonrası, düğün vb.), kazara işledikleri cinayet yeridir balkon. Adı kaza kurşunudur bu cinayetlerin. Sokakları, parkları ellerinden alınan küçük çocukların, gazetelerin 3. sayfasına düştüğü yer de olur. Bu cinayetin adı da kader olur.

Berlin’de sığındığı ilk mekânlardan biri de balkondur. Hayata tutunmanın yeridir orası. *Toplu Şiirler*’in (YKY: 2009) kapağındaki fotoğraf, onun Ankara’daki bir balkondan görüşünü göstermektedir.

“Berlin”

Yaşamadıklarını şiirine sokmayan Gültekin Emre’nin şiirinde *Göç-ük*, *Melez* adlı kitapları başta olmak üzere “Berlin” hep vardır. Gültekin Emre 1980’de Berlin’e “göç”müş ve bir “göçük” oluşmuştur onun içinde; “Melez”dir, Berlin ile Ankara arasında.

“Simetrik kent” Berlin, yalnızca “yer altı trenleri”nin “kübik akşam”ların, “kirli havlu”ların kenti değil, gurbet, yalnızlık, özlem, yabancılaşma, ötekileşmenin diğer adıdır. İronik bir kenttir Berlin. Göçmenlerin hayata tutunma telaşı, yurtlarında bıraktıkları varoluş nesnelere duydukları özlemle birleşince kekremesi bir hâl alır solunan hava, içilen su. Gültekin Emre, dilde yeni kompozisyonlar dener, dili varyasyona uğratar. Sınır vardıysa onu aşmak ister. Durağanlığa karşıdır. Burada anahtar sözcük “melez”dir. “Melez olmak” yersiz yurtsuz olmaktır, nereye gitse oralı olamamaktır.

“Kanatsız martı, denizsiz ada” dediği Berlin için “Ördek yürüyüşlü yaban el” benzetmesini yapar. “Haymatlos akşamları kime anlatsam sağır bakışlar” dizesi bu yaşanmışlığın herkesçe anlaşılamayacağı gerçeğinin altını çizer.

“ayna”

“Halkım aynasını cebinde taşır” diyen Emre’nin bu izleği, Ece Ayhan’ın aynası ile birlikte yürür. Büyük bir ayna değil, küçük, kişisel bir cep aynasıdır onunki. “Afişleri seviyorum, ayna tutuyorum tersliklere” dizesinde sanatın topluma ayna tutma işlevi söz konusudur. Amaç dış gerçekliği yansıtmak değil, toplumdaki çelişkilerin insanı nereye götüreceğini duyumsatmaktır. O dönem için geçerli olan tarihsel durumu anlamak ve okuru çıkarımda bulunmaya götürmek ister. Bu bakımdan toplumcu ve gerçekçidir. Platon’u anarak söyleyecek olursak kaba bir gerçeklik ile kof bir taklitçilik arasında ince bir yol tutulmuştur. Hayal dünyası değil sıkı gerçeklerdir bu aynadan yansıyan. Belki de bu ayna bizi başka mekânlara götüren bir geçittir. Geçit olması nedeniyle de o da bir mekândır. Küçük bir ayna, bir insanın acılarını, özlemlerini umutlarını gösterebiliyorsa aslında bütün insanlığın acılarını, özlemlerini, umudunu gösteriyordur. Bu bakımdan etiketlere, ulus ve coğrafya isimlerine gerek yoktur. Dün Berlin’di bu mekân bugün İstanbul.

“Eğil suyuna aynada şehvetlenen bakışların” dizesinde ayna, Lacan’ın “Ayna Evresi”ni anımsatır. Aynada kendini gören kişi artık anneden ayrı bir varlık olduğunu görmüş ve bu travmayı tıpkı doğum travması gibi bir “kopuş” olarak yaşamıştır. Görüldüğü gibi “Ayna” imgesi bir kez daha bambaşka bir anlama evrilir. “Ayna” sözcüğü yalnızlığa, ötekileşmeye, sorgulamaya karşılık gelen bir göstergedir aynı zamanda. Gültekin Emre’nin “Seni düşününce bu ayna da ayna hani / Açılır kapanır bir gölge şuramda” dediği ayna Cahit Sıtkı Tarancı’nın aynasından çok farklıdır.

“Günlük tutan aynalar / Sırları dökülmüş aynalar / Kara kargalara yem olasıca aynalar / Işıklarımı bir bir söndüren aynalar / Beyoğlu yıkılsın kampanyasına katılan aynalar / Kovuyorum sizi yaşamımdan” dizelerinde ayna kimi olumsuz göstergelere karşılık gelir. Gültekin Emre, çok anlamlılığın peşini bırakmayarak şiirini yalnızca olmaktan kurtarır.

“mavi”

Mavi, yalnızca bir renk adı değildir onun şiirinde, bağlamına göre değişen bir göstergedir. Mavi, kimi zaman hüznün, kimi zaman özgürlük demektir. Bir avuç mavi, cezaevindeki gökyüzünü düşündürürken, kimi zaman içinde bilinmeyenleri barındıran gizemli bir deniz olur.

Maviyle ilişkili “deniz” sözcüğü de çok anlamlıdır onun şiirinde. Gerçek anlamından sıyrılmış çağrışımsal anlamını kazanmıştır. Göstergeler, Gültekin Emre’nin şiirinde simgeleşmezler, çağrışıma dayalı olarak anlam çoğalmasına uğrarlar. “Küçük Deniz”, bize Müritz’i ya da Heinrich-Heine-Klinik’ini anımsatır. Ama aslolan hep eylemci, durağan olmayan bir düşüncedir, özlemdir. Psikanalize göre “kadın/anne”nin simgesi olan deniz, kimi yerde Tefik Fikret’in

BİR DÜŞTEN ÜTOPYAYA

uçurumun üstüne köprüler kuruyorum
örümcek ağından
depremler kopuyor fırtınadan
sokak da haziran
körükle ateşi tutuşsun yaşam

yanık ten kokusu gün yanığı
güneşten kaçıyorum
acıyor kalbim acıyla sınıyorum
yoksul sokaklardan geçerken
kendime saklanıyorum

akıyor şahdamarımdan öfkenin zehri
asyaya altayların doruğuna
bulut olup kaçıyorum
bir yağmur damlasının içinde
toprağa kavuşuyorum

su hangi dereден akıyor
hangi ağlak gecenin sesi duyduğum
oğul mevsiminden ne kaldı kovanda
yoluna mermiler dizdiğim karanlık
hangi mevsimsin sen kalbimin kışı

sonra hızla giriyorum gecenin koynuna
kasabada baykuş sessizliği
endişe bir uyku şimdi hayat
kaçıyorum düşler denizine
her şey olağanlaşıyor yastığımda

dinle rüzgârın sesini
fısılda kulağına yağmurun
saçaklarından kaç çatıların
saklan tomurcuğunda ağacın
bırakma elinden özengisini yaşamın

Salihli, Haziran 2019

“kadın deniz gibidir evladım” dizesini anıştıracak biçimde kullanılır. Deniz teması, kimi zaman Deniz Gezmiş’in, kimi zaman Mehmet Denizlerin katlini diri tutar. Deniz, elbette sonsuzluk düşüncesini de çağırın bir göstergedir.

Gültekin Emre’nin şiirinde özne, neredeyse her nesnenin içinde çözülüyor: Berlin, ayna, yol, deniz, fotoğraf, göl, ağaç... kısaca bitimsiz bir mekân olarak nesne, özneyi içine almakta nesne ile bellek, bellek ile imgelem anlam çatallanmasına uğrayarak iç içe geçmektedir.⁴ Bu, onun şiiri kurma yöntemlerinden biridir.

1 Gilles Deleuze, *Kritik ve Klinik*, Norgunk, Çev. İnci Uysal, 2. Baskı, Eylül 2013, s. 9.

2 Ahmet Muhip Dıranaş, *Şiirler*, Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları, Ankara, 1988, s. 46.

3 Sezai Karakoç, *Şiirler III*, Diriliş Yayınları, İstanbul, s. 116.

4 Gaston Bachelard, *Uzamanın Poetikası*, İthaki Yayınları, Çev. Alp Tümertekin, 1. Baskı, Mart 2008, s. 40.

Osman Serhat ERKEKLI

713
Sade uykularımız bize ait. Sade Tanrı ve tabiat samimi.
Kuşlar, bitkiler...

714
Ferdin duvarları var. Empati gösteremez.

715
Eski hadiseler birer kibrit çakımı. Yangın kimisi. Tanrının nazarında sade sayı ve rakam.

716
O rüyalar mezara girdi. Ölülerimiz ile birlikte.

717
23 Haziran 2019. Taşındık.

718
Yeprem Türk hakkımda ‘Bir Vefa Kitabı – Osman Serhat Erkekli Kitapçığı’ adlı bir eser yazıp, yayınladı. Bu çocuğu ben yüreğimin hangi cebine koyup mahşere götüreyim.

719
Ozan Öztepe doktora tezini yazmaya başladı. Mekânın metinsel temsili özelinde Evliye Çelebi Seyahatnamesi’ni inceleyecek.

720
Şeref Bilsel, Erkan Kara Kadıköy’de oturduk. Şeref’in onca sakinliğine sesimi yükselterek karşılık veriyor; hastalığıma üzülüyorum... Erkan’ın yeni şiir kitabı; tasavvufi denemelerinin kitaplaşması bekleniyor.

721
Zafer Acar ‘77 doğumlu, demek 42 yaşında. Erken bir ustalık yaşadı. Çok genç yetiştirdi. Çok dergi yönetti. Çok kitaplar çıkardı. Konuştuk bugün telefonda. Çokça sıkıntılı gördüm. Tarih hakkını verecektir.

722
Müslim Çelik / İlhan’ın Paltosu Kanlı.

723
Serdar Koçak / Hülya Bakkal - Hayal ve Fırtına

724
Adil İzci / Mavi Kitap

725
Burhan Bilal Mahrebel / Bütün günahlarımı seviyorum (Mahrebel Şeref’in Rize’den öğretmeni. Beni ‘80’lere götürdü. O şiiri pek sevmem ama cins geldi şimdi uzaktan bakınca. Böyle şairler kalmadı.

ŞİİR İÇİN BİLİNÇALTI PARAGRAFLARI XXII

Oresay Özgür DOĞAN

“Edebiyat öğrenenler için yalnızlık bir vatandır, özgürlüktür, mutluluktur.” Petrarca

Şiirsel olur ve olmazlara. Kusurların aynasına. Çelinmiş aklını kendine alıştıran. Artakalanın belirleyiciliğine. Kafa yapıcı şifalı şiirlere tırmanan okura. Şiire nefes aldırarak esin kaynağı tespitlere. Çek bi şiirsel paşa çayı, mutluluğuna. Hayranlarıyla geri dönüşümlü sevgi bağı kuran şaire. Salamura inceliklerin iç yara özgürlüğüne. L'un part l'autre reste şarkısına. Panik atak bir tutarlılıkla korkusunu gezmeye çıkarana. Geniş aile işi bir terbiye ile aynılığa takılan nazar boncuğuna. Okuduklarını bildiklerini yarıştıranlara. Kuşağma kuşak olan gizdeş yaşantısalcılığa. Bilgisizliğin bilincinden yükselmiş otofenomen şiirsel özneye. Karanlığı besleyip gürtültüye sığınana. Marjinal şiirsel cart curt'un ev felsefesine.

Rüzgâr bugün nereden esiyor, sorusuna. İçi boşalmış olgunun başında nöbet tutan bıyığa ve bakışa. Bir vurguya sırtı üstü yatırılan kalburüstü şaire. Kendini seyreden bir söyleşmenin kadeh arayan şarabına. Şiir yazgıdır, diyene. Yeni bir düşe sayfa açan iki tekerlekli bavula. Kimleri okuyorsun, sorusuna. Düşünüp yorulan afala. Suyu çekilmiş taşların arasından yükselen dilsizliğe. Sırtında ezberin rahlesi yeni boyutların kovan bekcısına. "Kendi sesinden şiirlerle" başarısını perçinleyene.

İyi okumalar ve yazmalar dilerim.

*****

Bir Kaosun Açılımıdır. Şiiri düzyazıya çevirmek, ateşi evcilleştirmek gibi bir his yaratıyor. Varoluşu yüzeysel bir anlam ifade ediyor. Kasırgada devrilecek ağaç da kalmadı. Nesnelere ve renklerle konuşuyor, küçük şiirsel heykellerle süslenmiş avluda. Tutku ve düş kıyımı. İyileştirmeler tutanağı düzenliyor çıkarmak için lekelerini yarım kalmış aşkın uzamından, sağ kurtulan imgelerle karışıp rüzgâra.

Neyse! Hadi bugün de küçük gerilimlerin doruk noktasında zamanı eğerek arı ve duru bir oluşla soyut derinliğin mührü dediğin o lirik estetik algınla tanımına fatura kestiğin kavramlardan yaratı kodları oluşturarak şiir ve eleştiri başlığı altında alaylı bilincin edimi akıl notlarıyla kırılğan müfredatlı ortamı besleyen us kanalları açık iyi niyet zekâsı olarak bestelediğin özgünlük işareti ruhunun göstergesi dostluk eylemliliği yola rehber sözcük oyunlarından sakınmış yaşamsal kargaşayı içeren farklı süreçlerin etkileşiminden yansıyan sevimli edebi sonuçlarla haykır ve fırtınayı seyreden bir ideolog olarak yine bizi kendine hayran bırak. Biz hazırız!

*****

Böylesi Daha İyi! Büyük masaldan ekspresyonist paragraflar okudum, anlattım. Hep güz dönemi: Oda dolusu marifet ve kepenk. Yine bir ara düşündüm. Bu güngörmüş darbeye hemen karşılık vermek istedim. Açgözlü esintinin müjdecisi akşamı ipe çektim. Sonra yanı başıma bırakılan onarılmış sessizliğin içinde iki önceki geceden kalma filmlere konu olabilecek garip bir olayın etkisiyle kendine sığınak arayan ve kulağımı tırmalayan bazı önemli sorunlara çözüm bulabilmek için ne anlama geldiği anlaşılmayan adanmışlığın kışkırtmasıyla kendimi terk ettim. İyi oldu, kendimin üzerinde ağır bir etki bıraktım. Onlar adına sevindim. Sevindir, seçimini yapmış sözcüklerle görünen yenilgiye gülümseyen.

İyi ki gözleri yere bakan ağır aksak bir taklit büyüyle ateşinde tutkusunu pişirerek çıkışını fısıldayan bir iyilik tablosunu seyretmenin sevgili hastalığım protest yanım yaratıcı

gücüm yalnızlığımı tedavi ettiğini bilecek kadar ilgi uyandıran farkındalığa katılanım.

Bu arada bu kadar sıkıntının içinde bir sevinç aralığı yaratmak için "Dünya Şiir Günü" için ben de bir bildiri kaleme alayım, şiirin insan yaşamına kattığı kışkırtıcı anlamı ve hatta derinlerde yaşayan kadim güzelliği farklı bir yapıda dile getireyim diye düşündüm, ama sonra vazgeçtim.

Hatta bir ara, olmazsa duruma özlü bir söz ile müdahil olayım, dedimse de yine de şiir için gözünü gönülünü kulağını açmış değerbilir paydaşları ve camiayı heyecanlandırmak istemedim. Zamanın ve mekânın içeriğindeki bilindik şeylerin hal ve gidişi beni susturdu. Neyse.

Hem artık çelişkiden uyum ve sessizlik doğuyor. Paylaştırılmış sükse. Ama bu manzara iyi çünkü sıradanlıktan kurtuluyor bana benzeyen yalnızlığım ve yapıyor gökten zembille indirilmiş çıkmazları kâğıdın aylak yüzüne.

Çok şükür ki hassas, narin, kolay incinen, hemen yaralanan yani kıvamını yakalamış Vulnerable yapımın seslenmesiyle Mütakabiliyet İlişkiler'in doğasına uygun bir biçimde malum her bir oluşa, şairinin bile farkına varamadığı ayrıntılara dikkat çekerek "Ne Şahane!..." demekten zevk alacak kadar modernist bir iyimserim.

Unutmayınız ki: En sıkı şairler, eleştirmenler en sıkı yorumcular ve düşekabin falcılar, bireyin yalnızlığını, çağın vebası yabancılaşmayı, kalabalıkların psikolojisini ve de hüznü ve üstüne yakamozlu geceleri vb. yakın hâlleri, olguları, olayları kopyalaya kopyalaya takvimli bir okumalık belleğin kapılarını kapattığı şiirler yazan bilgi derleyici özneler arasından çıkar. Bir dokunulmazlık nişanesi olarak ideolojik kibri de besleyip büyüten bu hız, bu muhkem tüketim kendine gelecek arayan heveskâr tutumların da rehberidir, diyebilecek kadar kuşkuyla sarmaş dolaş yeminli bir kötümserim.

Tanrım, nedir bu aklımdan çektiğim! Ben, galiba çok dehayım: Çoğunlukla yazdıklarımı ben bile anlayamıyorum. Öte yandan beş dakikada beş şiir okuyup, eleştirel işleme tabi tutup yorumlayacak kadar şiire hayatımda yer açtım. Yani o derece haşır neşirim şiirle. İşte bu yüzden de seviyorum zihin açıcı seviyesi yüksek acemiliğimi, görünmeyeni görünür kılan kanı kaynayan iç çatışmalarımı. Tanrım n'olcak benim bu kötülüğü unutan hâl ve gidişim? Ah, ket vursun yalnızlığa uzun dalgalı kızıl saçlarıyla kokusu dört bir yana dağılan bu masumiyet. Bak böyle güzel oldu!

Burada, ödüllerin yakalayıp yıkadığı "Müthiş!" olana ne kadar uzağım: Ah, acemi hüznü! Keder bu olmalı! Olsun, beni sarsmak için yazılan seçilmiş şiirleri okumayı seviyorum. İnsan sarsılınca kolay kolay kendine gelemiyor ama bu gidişle önüme kattığım aynı sözcüklerle farklı düşleri açığa çıkaran anlamlar da çatabileceğime inanıyorum. İşte kanat çırpacak ve saracak beni o ağır yitimi, körkütük, nazenin bir kuşkuyla sustuğumuz...

*****

Seyir Defteri. Cüruf. Bir günahahtan artakalan öznelerle. Uyu! Uyandığında kendine acı enjekte eden, kendini çirak yazdıran ve zaman yolculuğuna hazırlanan bu cinli avluda, göreceksin mühürlenmiş modern şiir ve eleştirinın laf kalabalığından, fazla bilinçten ve buzağından kopan bilgiden damıtıldığını...

Ah o günlük jigantizm! Boynuna asılan gizli yara, seni ele geçiren. Göreceksin işte bir yazma çılgınlığında övgüler çağırın imgelerle şiirin kandel gecelerinde ayyuka çıktığını sırmalı övgünün. Hissedeceksin özü yamalı korkunç inadı.

Alkışlayacaksın, çözümsüzlüğe tırmanan duvar yazısı düşünceler üzerinden betimlenen yakasına kalbini takmış inceliği ve dizginlenemez bir baskıyla şiirinin kıvrımlarında okuru sıkıştıran o mektupsuz deliliği. Ve forsunda o av sessizliğini soluğa sinen o karamsar kiplerin kipini. Ve kavram uydurarak alışkanlıklar ve alıntılar üzerinden niyet okuyan eleştiri.

Ozan ÖZTEPE

MEMLEKETİMDEN
İSYAN MANZARALARI - XIX

PAVURYA

Ara katı evin,
loş sofa...
Rüzgâra sarılan el işi dantel perdeler...
Tok oklava sesi...
Üst katın terasında gül böreği ve kalburabastı telaşında
a'nanem. Gece getirdikleri iri pavurya hareketsiz; mavi
leğenin bir ucuna sığınmış. Annem erik ağacından kopardığı
dal ile yokluyor kıskacını pavuryanın; tepkisiz. Arka
bahçede akşamsefalarına su veriyor dayım; sağanağı sürer
gibi karaya.

Camiikebir'in çingeneleri geçiyor evin önünden ellerinde
patlak davul tiz klarnet çiftetelli. İlk sünnet alayı yazın. At
arabasındaki çocuklar şerbetleri biter bitmez fırlatıp kırmaya
çalışıyorlar cam bardakları.

Kuşluk vakti sokağın...
Tasasız gök...

...tembel güneş
Ağır ağır uzaklaşıyor sünnet alayı beride kalan toz dumanı
ve cam kırıklarıyla. Evin tüm odalarında şimdi gül böreği ve
kalburabastı kokuları. Annemin yanına çömelmiş Dayım su
boşaltıyor leğene son bir can pavuryaya...

Kumru sesleri eşliğinde taze bir yaz günü büyüyor
Gelibolu'da...

Sonra işiteceksin, bi söyleşi bi imza, üstüne bi söyleşi bi
imza daha... İşleyeceksin bir kötü gürültüyle çelişmesini ele
geçirmiş zamanı. Sonra yine alkışlayacaksın duygulara seslenen
eylemi hep özür dileyen şairi ve sanat yaşamında başarılar
dileyen olguları, olayları kavramış beğenerek ve severek
eğlenen katılımcıları. Alkışlayacaksın olup bitenin farkında şık
bir müdaabeyi. Bak, yüzlerde herkesin tertemiz ayrıcalığı. Uyu!

*****

Ama şiiirdir bizi yazan! Kir sepeti örüyor sönmüş aşk payına
görünen ile görünmeyenin ortasında. Yakınmadan sürükleniyor
bir şiiirden diğerine sözcük banyosuyla. Yine dar çemberin
içinde. Açılmış, ayınle çökmüş dalınç kitabı, toz bezleri
ütülenmiş yüzölçümüne. Soluğunda karanlık kalıtsal keder,
gece ve gündüze giz ekleyen aynalı yavaşma. İçtenlikle
pekişmiş övgüye değer üzerine ışık düşüren şeyler var
oluşlardan bir parça kısmetli olacağına varacak yorumların
içinde, akıl içi bir tutumla, aynı ırmakta yıkanan aynı ateşle
tütsülenen.

Paragraftan paragrafa taşınmış güler yüzlü sempatilerle
yeşermiş insan halleri. Tanımlamış yarayı yazılmamış eylem
kaçağı mektuplara. Sesleniyor kül ısıtan hazlar, bilinçle algıya
uzak düşürülen anlama. Yörüngede iyi kalpli insanlar, gölgesini
kalabalık bir umutla besleyen. Ama aşk soğur. Linçtir. Burası
insanevi.

Mehmet RÜZGAR

UMUR

bir sokak gibi bitiverir yaşamak dediğin
bir şey olacak vehmiyle kötüleşir içiniz
ya ol deyip olduramazsa umuru tanrı

ben parke olsam böyle yapmazdım
haber verirdim atların ölümünü
bir turuncu inerti boyun bağından

insan hep bir kask taşımali yanında
iyisi var kötüsü var düşmelerin
bazen bizi sarsar bir dut intikam için

kartoncu çocuklar hırpalıyor çöpleri
yurtları yağma börek masalarda
garsonun karnesinde susmak pekiyi

şu meyhane kendine mukayyet olsa
kimse sorun etmez rakıda suyu
bakmaz girer soluğuna bir astımının

uçtan anladığımız uluorta öpüşmek
oysa şehir düşmez bu öpüşmeden
olsa olsa bir eksik insan kifayet bulur

limanın dolgusunda üç sahici palmiye
kendi sesini art arda yineliyor tabanca
ve sır firavun kılığında uzanıyor zamana

Eyüp EKİNCİ

HASRET

bir yıldız daha parlar siyah gökyüzünde, dallarda limon
çiçekleri
kokusunu bırakır kelebeklerin kanadına, yıldız kesigi sanır
kendini
içinde bir coşkuyla gülümseyen dolunay, küser yalnızlığın
köpüren denizin dalgalarında cesedi kıyıya vuran bulut;
erimek istemezdi yaralı özlemlerine, ışığın zarına yapışarak
kaybolur hasret

saatlerin yankılarında kuşlar ürpererek uçarmış, sonra
bahçesinde tomurcuklanan sedirin gölgesi bir serinlik
yayar, silkinerek düşümün çatlaklarına ekerim mutluluğu
akıtır zemheriye acılarını, geriye saflığı kalır huzurun
yağmurun mayhoşluğunda serpilir iyice, ayaza çiçeklenen
hasret

bazen yokluğun da kıymetini bilmeliyiz, varlık çok bir
kırılğan
üryan kalınan estetik; sevimli, dertlerinde yoğurulan
sevinç
ruhu dolduran beden yorgunu; nazlı yollarında zehirlenin
güneş
yine de hücrelerinde çürür türlü soğuk, aşkla ruh bedene
hasret

Mustafa DURSUN

YAŞAM AĞRISI

Günümüz şiirinde sonradan eklenen ve özgün bir yer edinen Erkan Kara, dört kitaplık bir serencamla çıkıyor karşımıza. Erkan Kara, 1964 İstanbul Fener doğumlu. Şiirleri daha önce *Ada, Budala, Merdiven, Mor Taka, Nikbinlik, Şiiri Özlüyorum, Akatalpa* gibi dergilerde yayımlandı.

Dört kitabının dilinden başlayalım şairin bize ne dediğine: Kara, yaşlandığını sık sık tekrar edeceğimiz geleneğin emaresi olarak *BİR Aşkın Şiiri*'nde* eski kitaplar gibi dua ile yakarış ile başlamakta. Ve aynı kitabı dua ile bitirmektedir; o nedenle Erkan Kara, aşkı iki dua arasında sıkıştırmakta onu mistik bir korumaya almıştır. *BİR Aşkın Şiiri* isimli kitabın içinde evrensel şiirin çıkış noktası olan olumsuzluklar konu edinmekte. Şiir nedir ki: insanoğlunun acı karşısında yakarışı. Şunu eklemeliyim: şairimiz şiir bütünlüğü içinde olan ve olacıklardan evrenselin yanında kendi kişisel kusurlarını da neden olarak görmektedir.

Hüzzam Peyke** konuşağımız başka bir eser: Şair eski bir evde oturmuş söyleşiyor gibi. Yani kullandığı kelimeler eski bir mekânın ruhunu, oradaki bireyin yaşama dair kaygılarını veriyor. Bu gerçeklik söz sanatları ve tanımlarda da ifadesini bulmaktadır. Bu yüzden kişinin bir âşık, derviş; ortamın da eski bir konak ya da cami olabileceğini söyleyebilirim.

Her şair kendi poetik anlayışını karşılayacak ve hayatı anlamlandıracak ayrı bir iç dil kurar. Bu dil için şairin bilinçli bir çabaya girmesine gerek de yoktur. Yaşayış şekli, yeşerdiği kültür, acının keskinliği ve bu toplamın özgünlüğü şairi farklı bir dile kavuşturur. İş bu nedenle Erkan Kara şiire uygun kopuk bir dil oluşturmaya çalışıyor. İnşasına uğraştığı dili tanımlar ve retorik sorularla destekliyor. Şair soruları, elbette güne ve günün getirdiklerine karşı bir şaşkınlık ile dolu olacaktır. Ya da giden geleneğin kalıntıları için ıslık mahiyetinde ağıt...

“(…) aş-k kendini yürekte. an sıza bir yalandı/zaman (...)”
(*Hüzzam Peyke*, s. 24)

Yeni bir dil için örnek değilse de günümüzde sürümü az olduğu için şairi farklı kılan sözlere örnek vermek istiyorum: “kağşa, kün, tin, sintine, faş edilmiş, kerterizsizlik, yekinme, semender, serazat, fasit, lain, inşirah, doklar, erkete...”

Nar Meseli***, kitabı 2008 yılında basılmış. Nar ismi İslam dini için *Kuran-ı Kerim*'de geçen ender meyvelerden olduğu için önemlidir ve kutsaldır. Narın, zeytinin ve incirin oluşumu, varlığı insana delil olarak gösterilir. Erkan Kara yukarıda söylediğim gibi yaslandığı geleneğin gereği, verimi olarak meseleyi nardan açıyor. Nar taneleri gibi bir araya getirdiği kelimeleri aşk tılsımı ile besleyerek anlamı zorluyor.

“(…) ey, her yaraya ilaç olan toprak, der: sol göğsünde nergis taşıyan suda arar merhemî. (...)” (*Nar Meseli*, s. 16)

Zaman Kesikleri**** 2011 yılında okuyucu ile buluştu. Diğer kitaplarında olduğu gibi anneye ve babaya ithaf ile açılıyor bu eser de. Zamanı aileden başlatan dünyaya bulaşan bir şair görüyoruz. Burada bulaşmaktan kasıt varoluşçuluktaki dünyaya fırlatılmanın başka bir şeklidir. Belki de inançlı bireyin varoluşçuluğudur. İnsan dünyaya terk edilmiştir ama acı ile pişmelidir. Bize sahte maskeler giydiren bu hayat sonuçta bitecektir ama nasıl? Şair mekânımız kötü de olsa aşkla yanmayı yeğlemektedir. Ve hatta aşksız ateşin halini, hamlığını da vurgulamaktadır. Ateşten kıssa çıkaramıyorsak şayet birliğin, bütünlüğün eşyadan tabia

tan çıkarmamız gerektiğini Nar'a Sor şiirinde söylemektedir.

Artık bıçakların sırtı ağıyor
Bir göz evin bakışları kör

Askıdaki parka asıla asıla tükendi
Gömlekleri kan tutuyor

İntihar ediliyor şükür gibi
İftihar küfür gibi ediliyor

Dilimiz sakat bir doğuma gebe
Ellerimiz kenarda köşede durmaya alışkın

Uyku kıvrılıp uzanıyor aklımızda
Korku duymuyor bile kalbimizi

Vicdan kimliksiz bir ağrı
İnsan organlarında yanlış bir kan birikintisi

Bu kara et gibi parçalanıyor
Ufukta bile görünmüyor

Çocuklara acı enjekte ediyorlar
Yüreklere enfeksiyon kapıyor

Dağlar kendini aşılıyor
Bulamıyor sevginin eşkalini

İnsanlar hayallerini çiviliyor hayata
Ölüm söküp atıyor

Yaşamak bulaşıyor bir virüs gibi
Yas yutuyoruz her gün

Durmadan yazıyoruz
Ve unutuyoruz kalemin kısalarak ihtiyarlaştığını

İnsanın eşyadan ve tabiattan dünyayı anlamlandıracağı yargısının yanında diğer insanların da hakikate ulaşmada yol olabileceği işlenmektedir:

“her insan bir / işaret fişeğidir tanrının / dünyaya atılmış her insana” (*Zaman Kesikleri* s. 57)

Sonuç olarak Erkan Kara şiiri soyut konular bilhassa aşk üzerine devam eden müphemiyet yönü tamamlanmış, günümüze göre eskil bir dile sahiptir. Onun yeri ve nihayeti Sezai Karakoç şiiridir. Ancak müzik ihtiyacı, anlam sadeleşmesi ile kelime tasarrufu elzemdir.

---

*Erkan Kara, *BİR Aşkın Şiiri*, Noktürn Yayınları, İstanbul, 2016.

** Erkan Kara, *Hüzzam Peyke*, Yom Yayınları, İstanbul, 2006.

*** Erkan Kara, *Nar Meseli*, Artshop Yayınları, İstanbul, 2008.

**** Erkan Kara, *Zaman Kesikleri*, Mühür Yayınları, İstanbul, 2011.

AKŞAMÜSTÜ MONOLOGLARI

Ozan KAÇAR

1.

Ekmek lazım mı diyorum intihar etmemek için her akşam telefondaki diğer boşluğa. Nedense eve turunç da alıyorum gelirken. Bu yüzden portakal kabuklarında söndürülen bütün zamanlara akrabayım diye yazıyorum kâğıtlara.

2.

Ve sonra ben o salkım söğüt ırmaklardan kovulup göçünce şehrin dağdağasına ılık bir yazda demir borularda kabak çiçeklerini özleyen böcekler gibi dinledim dünyayı. Dinlerken de kulağımda çıban gibi büyüyen büyük gıcırdamaları ve rüyalarını kemiren tahtakurularını anlattım sana. Sonra uygarlık dedikleri bir yalnızlıkla boğuşurken müşfik bir sessizlik beğendim vitrinler arasında. Öyle bir sessizlik sahiplendim işte kedi yavrularına benzeyen, dokununca ürken seslenince irkilen. Tüm bunları anlatırken ne demiştin sen bana. "Bahçeler uzakta."

3.

Sonra işte büyük bir gürültüyle şehre dolunca o suratsız adamlar ben de kendim için bakılacak yüzler, gidilecek evler, sevinecek kediler, izlenecek kuşlar, dinlenecek şarkılar buldum.

4.

Bir ip ölmek için kendine kuru bir ağaç bulduğunda Havva'nın ve Âdem'in aklına yılandan bir kötülük geliyor. İlk kötülükten ilk utanca atılınca dünya topraklarına seni bulmak için yollarda tüm taşra evlerine bakıyorum. Godot gelmiyor. Sonra da beklerken cümlelerin kısaldığı gecelerde taşra evlerine bakıp "ben burada yaşarım" dediğin günlerin gözünden öpüyorum. Godot gelmiyor. Nasıl anlatsam yılanın derisi soyulunca toprakta kalbi durmak için çarpan bir balık oluyorsun, çabucak renk değiştiren, hızla ölen. Anneme göre şair olmasaydım bunların hiçbiri gelmeyecekti başıma. Bu yüzden ona şiir yazmayı bıraktığımı söylüyorum. Godot gelmiyor. Ben şiir yazıyorum. Annem bilmiyor.

5.

Onun şiir okuyan ses tonunu seviyordum kırmızı bir koltukta, seviyordum büyük ayrılıkta, büyük yalnızlıkta. Sonra gidince yaşlandı çocuklar, hüzne, zamana, darlıklara. Sonra yaşlandı çocuklar uzak geçmişe, bakır geceye, haki sessizliğe. O kadına şiir okumasını söyledim giderken. Böylece kalbimin mücevher kutusunu karıştırıp durdu çoğu zaman.

Bense göğün kesilmiş sızısına bakan kuru dallarla kaldım. Bu kış intihar etmezsem sana bir şiir daha yazacağım, içinde nar yaprakları ve balıklar olan. Şimdi şehir uğultulu içindeyken Selim radyodan hep aynı şiiri okuyor, biliyorum duyuyorsun "ve iki buluşmasıdır koluma girmiyorsun..."

6.

Her şeyin tamam olduğu akşam papatyalardan kalan kokuyu demliyorsun. Sonra uzaklarda kederlere batırılıp yenebilen bir şey oluyor zaman. Hızla kırılıp çabucak dağılan. Abi tamam kardeş tamam anne tamamken, sofrada koyu güzelliğine bakmak varken, hem de her şeyin tamam olduğu akşam, seni

götüren tüm trenlere lanet ediyorum. Dünya sıkıntısı bu diyorsun bizi kapılardan kovan, acılardan soran. Dünya sıkıntısı bu, olmadığın kentleri dağıtan, ağartan. Yokluğunda kalbi su sızdıran bir ev oluyor zaman. Hızla küsüp çabucak ağlayan.

7.

O, otogarda uğurlanan yolcuların en güzeliydi. Sonra soluğuna yuva yapan kuşları öldürüp zaman bekledik, zaman beklemek nedir bildik. O şehri tüketirken Kadir abi "yaban" diye bir filmde bize yalnızlığı öğretiyordu. Gömlek düğmelerini iliklemezsek yalnızlık oluyordu o zamanlar. Daraldı vakit. Nar gibi baktım ona, ondaki nara. Oysa nar, yapraklarını dökerek güzelleşir dedi bir bilge. Vakit uzadı. Nar kışa renginden fedakârlık vererek dayandı. Güzelim kırmızı solduğunda nar çatlağından yakutlar ışıdı geceye. Bahar oldu. Baktık ki onun sesi hâlâ güzel, soluğunda kuşlar yorulduğu. Şimdi o, nar rengidir kokusunda balıkların yüzdüğü...

8.

Şuur büyük bir hezimetdir. Bunu bile bile topluyoruz seni hatırlatan her şeyi büyük kütüphanelerde. Unutmak ne iyi oysa bütün gitmeleri unutsak büyük insanlık adına. Sahi, gözlerine baksam gidemezsin diyen şair öldü mü? Baksam sana bu şehre gelir miydim? "Şehirli bir yarasayım" dedi Erhan bunları yazarken, öldüğü o uzak yerden. Ne farkım var. İkide bir dalıp Erhan'ı arıyorum.

9.

Adam sözü eğip bükünce mevzu uzadı. Söz dağlara çarpıp geri döndü. Söz geceyle kucaklaşınca çayı eksilmeyen masalarda buralarda doğup çok uzaklarda ölen adamların öykülerini dinledim. Ve böylece önce söz vardı diyen kutsal kitaplar haklı çıktı. Konu aşka gelince herkes masadan kalkıp koyu bir yemiş gölgesi buldu, uzunca susup çokça düşünmek için.

10.

Uyuyan, uyanan Ozanlardan bir tanesiydi o. Sabah darlıklarına, geç uyumalara, erken kalkmalara, uyuklamalara, kalk yerine yatmalara çoktan alışmıştı. Orta yaşlı yüzünün azıcık daha yakışıklı olma ihtimalinin büyük kardeşine verilmiş olmasını içine sindirmesinden onlarca yıl sonra aynanın karşısındaki yüzünü seyrederken koca bir kent çöplüğünü eşeleyip duran kapkara bir kediden ne farkı olduğu sorusu aklına gelince kendini muhatap alıp da cümle kurma zahmetine bile girmeden Ozanlardan biriyim gibisinden aynadaki kendine göz kırptı ve öteki âdemoğlu Ozanlarla selamlaşmak gerekirse yalandan gülüşmek belki de kucaklaşmak için dışarı çıktığında hava tahminlerinin keskinliğine şaşarak acaba bu matematiksel kesinliği diğer Ozanların de fark edemediğine kafa yorarken hiç tanımadığı diğer Ozanlardan birine "hava öğleye doğru yağacak" cümlesini sarf ettikten sonra aynı keskinlikteki cümle ile karşılaştı. "Doğru."

11.

Ağaçlara bakıyorsun. ! Kış.
Ağaçlar bakıyor sana. ! Yaz.

12.

Bir sonrayı başka sonralara bırakıyoruz. Boşlukları Kuyulara. Sen saçlarını tarıyorsun. Bir kuyuyu dolduracak kadar. Ben büyüyorum ertesi günleri. Yazları bekliyoruz, bir sonrayı bir kuyuya bir kuyuyu bir boşluğa bırakarak.

Muharrem SÖNMEZ

-Eğer dünyada olmanın bir erdemi varsa, belki zamanı geldiğinde çekilmesini bilmektir. Dergilerde olmanız bir fark yaratmıyorsa belki de dergileri o farkı yaratabileceklerle bırakmalısınız. Bu son üç şiir de onlar için gelsin.-

ORNİTORENKLER

geçenlerde bir gün
bir ornitorenk kesti yolumu
dedim hayırdır ne iş
dedi şairlerle aram pek iyi değil
dedim senin sorunun bana ne bundan
dedi çocuk mu kandırıyorsun sen
bak dedim ornitorenk kardeş ne kandırması
dedi seninle kardeş olamayacak kadar günahsızım

başka bir ornitorenkse
akşam üstü saat beşte çaldı kapımı
kapıyı açar açmaz o ben değilim dedi sakın
dedim hepimiz aynı günün şaşkınsınız
dedi o senin insanlığın
yok artık bir de felsefeci misin dedim
yok dedi daha o kadar yalana bulaşmadık

en sonuncusu bir gece rüyama daldı
kalp büyüklüğünde bir yumurtayla
kalbim o gece aydan daha karanlıktı
dedi şairler de bizim gibi mi âşık olur
aşk yok dedim ornitorenk aşk yok
işte dedi gösterip çatlayan yumurtasını
dünyada yanılmayı biz sizden öğrendik...

ASİMETRİK PARALEL

-yan yana yürüyen iki kadının arasından geçtim
gölge geçemedi-

işte böyle birikir havuzuna yalnızlığın
şezlonglara bırakılmış dergi anketlerinden
felaketinden orda olmamanın
fotoğraflarından annelerle kadınların
park yerlerinde genişleyen sıkıntıdan
oşinografların bilebileceği türde

giderek büyüyen sessizliğin dalga boyundan
beyaz bayrağı kaldırdın sevgilim
beyaz havluyu ringe attın
üzgünüm bir daha beyaz denilmedi

kolları uzandı hayatın uyumsuzluğuna
yerini yadırgamış cenaze evleriyle
topraktan daha ağır şeyler de varmış
bir taş dibe vurana dek bulut sanır ya kendini
iki sineğin havada çiftleşmesi kadar bir süre
kalbinle ölçülürse yanılırsın

tabaktaki son açlığa uzandı çatalın boynunu
masada kaç kişiye
bu soruyla yankılanır yurt koridorları
ve boylarından büyük hüznüyle yatar her gece çocuklar
kalbindeki son serçeyi onlar için uçurdum
artık kullanılmayan bir sözcük kadar hayattayız...

BAHÇEDEKİ TEK AĞACA BAKANLARIN YALNIZLIĞIDIR DÜNYA

en sevimli maskesiyle dürüstüm hayat
ceviz kıracakları ve saç düzleştiricileriyle
hızla birbirinde uzaklaşan iki kalbin iklim değişikliği
bazen ıskalanmış biriyle beklediğim otobüs durakları
ölümün şekil verdiklerine çizdiğim bıyık
bir sözlüğün kalınlığı kadar yalnız
konuşmadık zaten yersiz olurdu

uyuşmuş yatak eğrilerinden bu yana
gönyesinden varoшта söylenen bir şarkının
konusu çokça haksızlık adalet ve kavga
öfkeden ve onun paslı dişleriyle
çukur hiç düşünmediğin yerdedir
baktığın yerleri terk et yerini ve yurdunu
çamaşır iplerinden saksılara değin
perdelerin aralık kalmış gençliğinden bile daha manidar
hayatın sana ve her şeye rağmen devam ediyor oluşu

işte orası senin evindir...

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara	Katkı Payı	: 50 TL.
Produksiyon	: İhsan Üren, Zühtü Engüdar - Ersin Erdem, Zihni Engüdar, Yalçın Oğuz.	Posta Çeki ya da Banka hesabı:	Ramis Dara adına açılmış; 6025702 numaralı Posta Çeki hesabı ya da Yapı Kredi Bankası Mudanya şubesi (567) Hesap No: 72092839 IBAN: TR370006701000000072092839
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Halim Çiftçi (Ömerbey Mah. Ş. K. Ahmet. Sok. Fidan Apt. B. Blok. Kat: 2, D: 5- MUDANYA)	Yazıcı, çıkışı	: Selman Kırtasiye, Kâzım Baykal Cad. No: 14, 16040 Osmangazi - BURSA
Yazışma ve posta kargo adresi	: PK 68 16361 Ulucami - BURSA		
E- Posta	: akatalpa@hotmail.com		
Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 - 7685		

Ocak 2000'de Bursa'da Ramis Dara, Melih Elal, Serdar Ünver, Ali Özçelebi ve arkadaşları tarafından kurulan şiir ve eleştiri ağırlıklı aylık edebiyat dergisi Akatalpa (www.akatalpa.org), şair ve yazarlarının bağışladıkları telifler ve bazı şiir dostlarının katkılarıyla yayımlanmaktadır.